

RESTITUTIO IN INTEGRUM

Csávossy György (1925–2015)

Erdélyi éjszaka

Székelyszöldön virágzik a burgonya,
pityókailat szövö be a hegyek
nappal átforrósodott tüdejének
esti leheletét,
mellyel levendula, katángkóró
és cickafarok üzen,
míg átöleli selymesen
a boróka illatát –
gyökkennek a fák,
a szemközti havasok
páros keble között
vérbe borult félhold,
felette egy füstszínű felhőcsík,
alatta kettő,
mint a napi hírek ígéretésével szemben
a kettős fenyegetés.
Éjszaka van...
A történelmi
és az örök erdélyi,
napnyugta utáni,
verítéknek és fáradságnak
kijáró nyugalom...
Erdélyi éjszaka...
Alszik a gazda,
ki holnap is keresztre feszíti magát
földjének gyászszínű barázdái ormán,
kit becsap a hatalom,
hiteget a testvér
és előre megírt emlékbeszéddel
tisztel meg a hit...
Erdélyi éjszaka...
fenyők párolgása,
csorgók susogása,
síró dalok, virágokba oltott,
ki nem mondott szavak,
könnyből bűvópatak,

*méhben alvó vágyak,
éjszaka virágzó szirmok, lepkeszárnyak.
Valahol egy forrás...
Valahol egy élet...
Adjon Isten nekünk
pityókaálmokhoz
egy kis üdvösséget.*

Maradj

*Maradj itt: ősszel a magot
elszórhatod.
Maradj, kéri a kegyelet,
legyen, ki szülőt eltemet.
Maradj, öleld a gyermeked
térden, ősi neveket
taníts neki, s ha egyebet
nem tudsz, légy nyíl,
amely utat
híven mutat
a cél felé,
bár villám hasíthat belé.
Maradj, nézd néped néma száját –
a költészet úrvacsoráját
ki osztja szét?
Maradj, mert eljön az a reggel,
mikor kikotrod a hamut,
huzathoz nyitod a zsalut,
mosdáshoz hordasz szűz vizet
és meggyújtod az új tüzet.*

Rekviem

*A kis Olaszi temető
szeméttelp. A szenvedő
tekintet bárhogy menekül,
csak gaz, csak lonc fogja körül.*

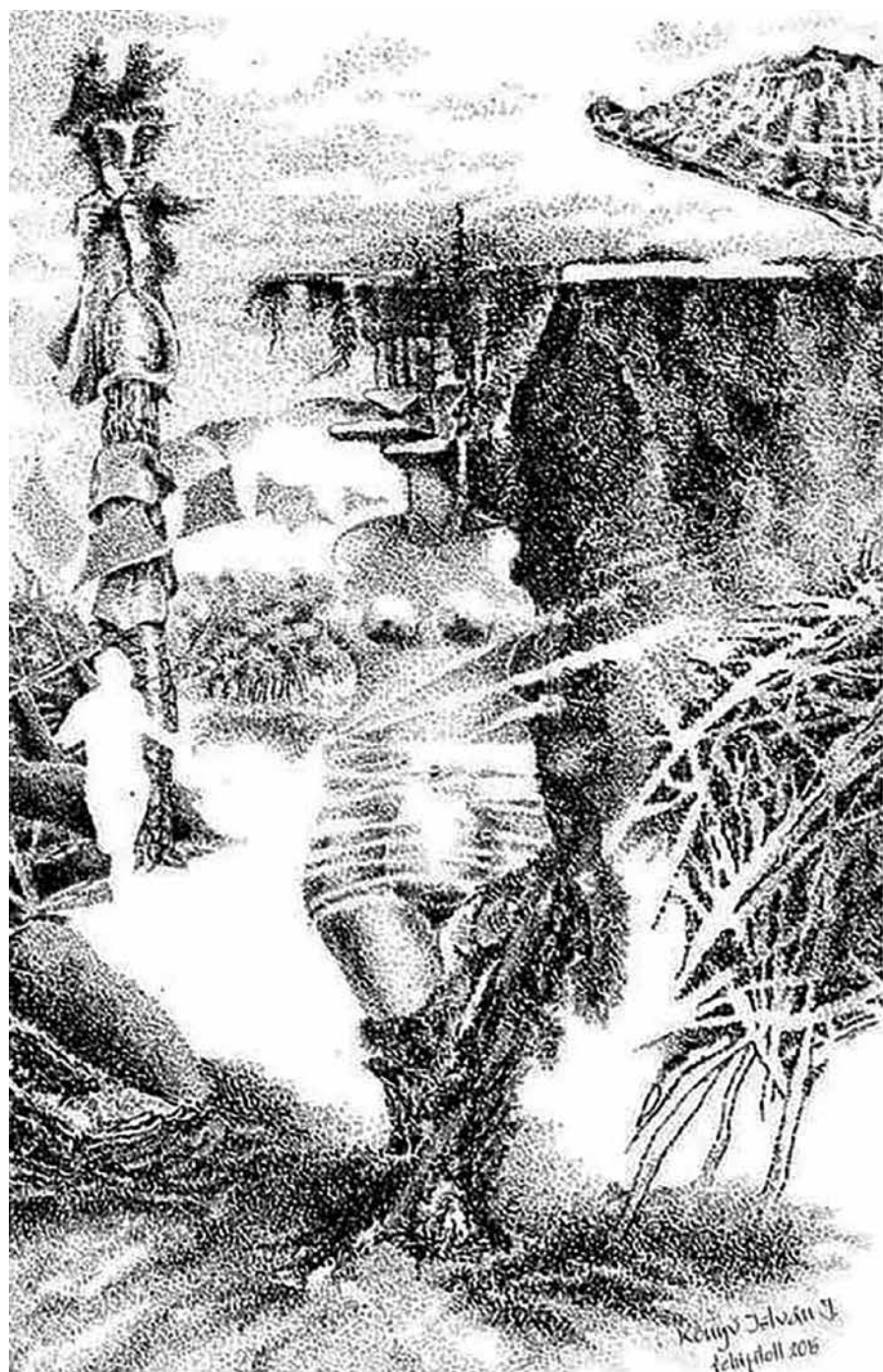
*Az elvadult növénytenyészet,
mit felhizlalt a vak enyészet,
mint mocskos rongy hurkolja át
a sírok nyitott ágyékát.*

*Ledőlt kövek. Márványkereszt
alkalmi tűzhelyet rekeszt
csavargóknak. A hűlt hamun
átsejlik itt-ott szomorún
egy név, egy évszám, ékezet,
a haldokló emlékezet.*

*Körös-körül a földgyalu
már árkot mart. Betonzsalu
a hirdetés: hivatalos
világ ez, s gyászod nem jogos.*

*Ím volt egy halk honfoglalás:
az ősöké. Az elmúlás
kötéssé vált, s fejfák szerint
itt küszködtek az őseink.*

*Nyílt kriptán át járkal a szél,
megfoghatatlan, mint a cél,
mely lefordítja s töri szét
a kihalóknak címerét.*

Első szerelmem